

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3169/2022
27.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Нешић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља "Ресавица" из Ресавице, Организациона јединица РГП „Алексиначки рудник угља" Алексиначки рудник, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2022 од 31.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2022 од 31.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1539/2022 од 31.03.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Алексинцу П1 23/20 од 15.11.2021. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде трошкова превоза, за долазак и одлазак са рада, за период од фебруара 2015. године закључно са јануаром 2018.године, исплати укупан износ од 83.200,00 динара, односно износе од по 3.200,00 динара месечно, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке и ставом другим изреке обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 15.684,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на пословима У утуженом периоду рад је обављао на терену, у рудницима „Соко“ и „Лубница“ и становао је у самачким хотелима, који се налазе при овим рудницима. Смештај, храну и превоз до места рада био му је обезбеђен од стране туженог. Тужилац има пребивалиште у ..., где му живи и породица, па једном месечно путује у том правцу и враћа се у Алексинац. Тужбом у овој правној ствари тражи исплату накнаде трошкова превоза на релацији ...-Алексинац и обратно.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је применио материјално право из одредби Закона о раду и Колективног уговора туженог од 30.03.2015. године и оценио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима, тужилац има реалну (стварну) потребу да једном месечно путује од места пребивалишта до места рада (смештаја ради рада) и обратно, а због удаљености од ... до Алексинца има новчани издатак који је тужени у обавези да му накнади у висини цене аутобуске карте за месеце када је тужилац остварио ефективно радно време.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд оценио да тужбени захтев није основан, због чега је првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...113/17) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Из цитиране законске одредбе произлази да се ближи критеријуми за остваривање права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада прописују општим актом и уговором о раду. Тужилац захтева исплату накнаде трошкова превоза на релацији ...-Алексинац и обратно за период од фебруара 2015. године закључно са јануаром 2018. године. У наведеном периоду право запослених код туженог на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада било је регулисано Колективним уговором туженог од 30.03.2015. године и Анексом уговора о раду од 11.02.2015. године, закљученог међу парничним странкама.

Одредбом члана 60. Колективног уговора туженог прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и повратак са рада у висини цене превоза карте у јавном саобраћају, односно у висини стварних трошкова превоза, а према пријављеној адреси на дан закључења уговора у раду, на релацијама на којима послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Чланом 12. став 1. тачка 1. Анекса уговора о раду од 11.02.2015. године закљученог међу парничним странкама, уговорено је да запослени имају право на накнаду трошкова за долазак на рад и повратак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, односно у висини стварних трошкова превоза, а према пријављеној адреси на дан закључења уговора о раду, на релацијама на којима послодавац није

обезбедио сопствени превоз, уколико је место њиховог становања удаљено од места рада више од три километра најкраћим путем.

У конкретном случају, тужилац је у спорном периоду имао обезбеђен смештај и храну у самачком хотелу у Алексинцу и организован превоз од хотела до места рада и обратно, из чега произлази правилан закључак другостпеног суда да тужилац трошкове превоза од Алексинаца, где му је тужени обезбедио смештај до ..., где му живи породица није имао ради доласка на рад и одласка са рада, већ је те трошкове имао ради посете породици, који трошкови Законом о раду, општим актом туженог и уговором о раду нису предвиђени као трошкови који падају на терет туженог као послодавца, због чега и по оцени Врховног касационог суда, супротно наводима ревизије, тужени није у обавези да их тужиоцу накнади.

Тужиоцу би спорна накнада трошкова превоза припадала за случај да тужилац свакодневно ради доласка на рад и одласка са рада путује на релацији ... где има место пребивалишта до Алексинца, где му је место рада, а да му тужени на тој релацији није обезбедио превоз. У ситуацији када је тужени обезбедио свом запосленом сопствени превоз у месту рада, од места обезбеђеног и плаћеног самачког хотела до рудника у ком запослени свакодневно обавља посао, није основан захтев запосленог и на накнаду трошкова превоза од места рада до места његовог пребивалишта, ради посете породици.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**